

Stella Tack

POLIB MĚ ZNOVU

DOSTALA ZA ÚKOL CHRÁNIT PRINCE.
ALE JAK, KDYŽ JI POŘÁD TAK ROZPTYLUJE?

**POLIB
MĚ
ZNOVU**

© 2020 Ravensburger Buchverlag Otto Maier GmbH

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Taťána Štefánková, 2023

Cover © Anna Rohner, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3109-1 (pdf)

Stella Tack

**POLIB
MĚ
ZNOVU**

Přeložila Taťána Štefánková

Pro moji dceru Auroru

*Holčičí knížka
od maminky jen pro Tebe!*

*(Těším se na den, kdy budeš dost velká
a budeš si ji moct přečíst, i na to,
jak se při tom budeš červenat a říkat si,
jak jsem příšerně trapná.)*

Silver

„Cože jsem?“

„Jsi propuštěná, Silver.“

„Mohl bys to, prosím, ještě jednou zopakovat, šéfe? Určitě jsem se přeslechla. Pro mě to znělo tak, jako by mě propustil ten nafoukaný blb.“

„Už jen to, že nazýváš klienta nafoukaným blbem, je dostačujícím důvodem pro to, aby tě vyhodil!“ zařval můj šéf.

Umělá kůže zavrzala, když se Harry MacCain prudce opřel v křesle a se zkříženými pažemi na hrudi na mě přísně pohlédl. Ten zvuk doprovázelo příliš hlasité, žalující tikání hodin na zdi za ním. Vzduch z větráku na stole roztřepetal listy umělé květiny a moje srdce se v panice chvělo společně s nimi. *Ne, ne, ne! Nesmím o tu práci přijít. Znovu už ne!* Ačkoli jsem v duchu panicky pobíhala po kanceláři, navenek jsem jen svěsila levý koutek rtů – jestli jsem něco opravdu uměla, pak to byl mrzutý výraz spící feny. Zvedla jsem pohled od vytištěné e-mailové zprávy, kterou mi Harry vtiskl do ruky. Za jeho zády se po celé šířce místnosti táhla skleněná stěna poskytující úchvatný výhled na Miami. Jako všechna jiná města bylo i toto opásané dopravním obchvatem. O kus dál dorážel příliv na písčnou pláž. Slunce mě pálilo na kůži dokonce i přes sklo a klimatizace měla co dělat, aby vyprodukovala alespoň trochu chladu.

Zírala jsem na reklamní plakát s Gatoradem na fasádě protějščího domu tak dlouho, dokud jsem si nebyla jistá, že tou skleněnou stěnou neprohodím Harryho umělou květinu. Nebo sebe samu.

„A proč konkrétně mě ten nafou–“ spustila jsem, ale Harry zvedl varovně obočí, takže jsem se okamžitě opravila: „... pan Langton,“ ačkoli v mém podání to jméno vyznělo spíš jako zavrčení, „... propustil?“ dokončila jsem a odfoukla si z obličeje dlouhý pramen vlasů.

Harry si povzdechl, ale i u něj to vyznělo jako zavrčení. Ačkoli nebyl mým vlastním otcem, takové okamžiky mi připomínaly, že mě v podstatě vychoval a udělal ze mě velkou holku. A s mými sto osmdesáti centimetry jsem jí skutečně byla.

„Na to jsem se pana Langtona taky ptal,“ podíval se na mě přísně. „A představ si, že mi jeho asistent hned nato odfaxoval patnáctistránkový seznam stížností.“

Rozpletl svalnaté paže a přisunul ke mně přes skleněný stůl šedou složku. Když jsem tu věc otevřela, nevěřičně jsem do ní zírala.

„Nebesa, Harry! On ti nechal odfaxovat takový blábol? O-d-f-a-x-o-v-a-t? Který normální člověk by tohle udělal? Copak nemá e-mailovou adresu?“

„Tohle dělají přeplacení asistenti herců. Herců, kterým se mimo jiné nelíbí, když jim zlomíš nos,“ odpověděl suše. Ovšem v zelených očích se mu na chvíli zablesklo něco jako pobavení.

Zvedla jsem hlavu – věděla jsem, že nevypadám ani zkroušeně, ani kajícně, nýbrž zatraceně hrdě. „Ten chlap byl zpitý pod obraz a sahal mi na zadek,“ vysvětlovala jsem. „Může být rád, že jsem trefila jen jeho nos.“

„To jsem mu taky vysvětlil,“ řekl Harry klidným tónem. „Což je jediným důvodem, proč jsi jen přišla o práci, místo abys měla navíc na krku žalobu kvůli ublížení na zdraví.“

„Žalobu? Ten... Cože? Že dýchám příliš nahlas? Harry, tady stojí, že když vedle něj stojím, zní moje dýchání příliš vtíravě.“ Strčila jsem mu stránku pod nos a ťukla jsem na ní prstem na bod 8.

„Já vím. Přečetl jsem všech těch patnáct stránek,“ vrčel Harry s výrazem trpícího muže, který se cítí už příliš starý na takové hlouposti.

„A tady stojí...“ listovala jsem složkou. Cítila jsem, jak se mi při tom chvějí nozdry. „Na straně 9 stojí: *Vzhled slečny Silver neodpovídá požadovaným kritériím*. Já že jsem... příliš vysoká?“ Nevěřila jsem vlastním očím. „Já... cože? To jako vážně?“

„Nejspíš mu nebylo příjemné, že k tobě musel vzhlížet.“ Skoro se zdálo, že Harry potlačuje smích. Možná by to pobavilo i mě, kdyby ta situace nebyla opravdu vážná.

„Harry!“ Nechala jsem list spadnout na stůl a opřela se o něj dlaněmi. Zapletený cop mi při tom sklouzl na potetované rameno. „Copak můžu za jeho komplexy? Při vši úctě – ten chlap je prostě odporný. Byl neustále ožralý a s personálem jednal jako s lidmi druhé třídy. Nemohla jsem dopustit, aby mě...“

„To jsi samozřejmě nemohla, Silver,“ přerušil mě. V očích se mu mihl něžný výraz, ale zároveň se mu mezi obočím vytvořila příkrá vráska. „Od začátku bych tě byl nejraději nasadil jinde, ale v tu dobu byl jediným klientem, který poptával bodyguarda ženského pohlaví. Kromě toho je to už druhá zakázka, o kterou jsi během posledního půl roku přišla, a... jak bych to... lidi prostě nechtějí...“

„... ženského bodyguarda,“ dokončila jsem větu za něj. Cítila jsem, jak se mi v tu chvíli trochu stáhlo hrdlo.

Harry si povzdechl. Zavřenými okny pronikal dovnitř hluk z ulice dole. Někdo právě naléhavě zatroubil – to nejspíš právě moje již neexistující kariéra narazila plnou silou do zdi.

„Ženy se v téhle branži špatně zprostředkovávají, zvlášť když jsou ještě tak mladé jako ty, Silver,“ zamumlal Harry a začal si unaveně třít čelo.

Zneklidněně jsem sledovala, jak ze šuplíku psacího stolu vytahuje oranžovou krabičku s léky a zapíjí hned tři tablety najednou.

„Ta tvoje migréna se zhoršila?“ zjišťovala jsem tiše a pustila se stolu.

Odmávl to, vzápětí ale poslal další dvě tablety za těmi předchozími. „To nestojí za řeč. Mám jen za sebou pár náročnějších týdnů.“

Nevěřila jsem mu ani slovo. Boolestmi hlavy trpěl, co jsem ho znala – a to bylo v podstatě od dětství. Zdálo se mi, že se mu ještě přitížilo od doby, co jeho syn Ryan schytl kulku a zamiloval se do své klientky. Ne úplně v tomto pořadí.

Ryan! Zatnula jsem ruce v pěst a zkrřížila je na hrudi. Další, s kým jsem měla nevyřízené účty. Tedy pokud bych se rozhodla s ním ještě vůbec někdy promluvit. Jeho posledních dvacet textovek jsem nechala bez odpovědi. Že mu kvůli jednomu emoji pandy žadonící se slzami v očích o odpuštění prominu, že se beze slova sebral a zdrhnul do Kanady? Co se s Ryanem stalo, jsem se dozvěděla až od Harryho, a to až když jsem se vrátila do Miami poté, co jsem přišla o zakázku v Las Vegas.

To má člověk z toho, když se skamarádí se někým, jako je Ryan MacCain. Jeho bábovka se nedala jíst! Mělo mě to varovat – nikdy se nekamarád s někým, kdo nezvládne ani bábovku. Protože takový se na tebe o patnáct let později vykašle kvůli holce.

„Silver, vnímáš mě?“

„Ne,“ přiznala jsem a honem jsem se mu podívala do očí. Hleděly přísně.

„Zajímá tě, co ti chci říct, nebo budeš raději dál provrtávat pohledem moji kytku, která za nic nemůže?“

„Promiň. Máš pro mě jinou práci?“ zeptala jsem se tiše a zklamaně, a když zavrtěl hlavou, zoufalá jsem svésila paže.

„Po něčem se poohlédnu. Do té doby převezmeš trénink skupiny nejmladších.“

„Cože? Ne! Proč?“ Zděšeně jsem na něj civěla.

Harry si masíroval spánky. „Ber to jako trest za to, že jsi zlomila nos klientovi. Nenajdu nikoho, kdo by to převzal dobrovolně.“

„Harry, ne! Neposílej mě do toho pekla. Prosím!“

Už jednou jsem tu skupinu musela trénovat, a jak jsem si teď ty příšerné týdny vybavila, narůstalo ve mně zděšení. Harryho bezpečnostní agentura vypsala vedle výcviku na bodyguarda i několik kurzů pro děti pod deset let. Oficiálně se měly formou hry naučit základní bojové techniky sebeobran. Ve skutečnosti to ale končilo tak, že se na žíněnkách převalovali přetloustlí, rozjaření školáci.

„Však ty to zvládneš. Na moje dvojčata jsi udělala obrovský dojem. Obyčejně bývají tak nadšení jen tehdy, když můžou něco vyhodit do vzduchu.“

Při vzpomínce na Ryanovy sourozence jsem ztrápeně protáhla obličej. Tyhle dva ďáblové výplody byly sice roztomilé výplody, ale nesporně pocházely od ďábla. Ryan a já jsme nikdy nebyli tak nesnesitelní... nebo ano?

„Tak jo.“ Povzdychla jsem si.

Harry spokojeně zamručel a přisunul ke mně přes stůl další lístek. „Tady je tvůj rozvrh. Ozvu se, pokud se pro tebe naskytne nějaká práce.“

„Díky, Harry.“ Se skřípajícími zuby jsem sebrala plán ze stolu a vyrazila ven z kanceláře.

„Ach, Silver, a ještě něco,“ zadržel mě, když už jsem byla ve dveřích. „Jak se daří tátovi? Máte o něm nějaké zprávy?“ zeptal se teď už mírným hlasem.

Koutky mi zase poklesly. Přesto jsem odpověděla popravdě. Upřímnost patřila k těm málo věcem, které jsem vlastnila a měla je na rozdávání.

„Ne. Naposledy jsme o něm slyšeli před třemi měsíci. To sloužil v Afghánistánu a nezdálo se, že by se měl vrátit domů ještě letos,“ odpověděla jsem skoro neslyšně a byla jsem ráda, že se mi jen sevřelo srdce a nedošlo i na slzy. Jednoduše už jsem žádné neměla. Pro toho člověka ne. Už dávno ne.

Harry mě pozoroval s vážným výrazem ve tváři. „Víš, že se k nám můžeš kdykoli vrátit, Silver. Paní MacCainovou vždy potěší, když ti bude moct něco uvařit.“

Skoro neznatelný úsměv mi koutky úst zase pozvedl. „Děkuji, ale poradím si sama.“

„Ano, taková jsi odjakživa,“ řekl Harry tiše, ale viděla jsem na něm, že je na mě hrdý.

Přikývla jsem, vyšla z kanceláře a dělala, jako bych si nevšimla jeho ustaraného pohledu, kterým mě sledoval přes prosklené dveře.

Silver

Naprosto vyčerpaná jsem klesla na levnou pohovku a vylovila jsem z kapsy u kalhot lízátko Chupa Chups. Ta věc byla tak sladká, že už při prvním olíznutí usmrtila veškeré mé chuťové buňky. Poživačně jsem ji strčila do úst a pak už jsem jen civěla na strop, ze kterého visela holá žárovka. Ačkoli už se setmělo, nedokázala jsem se rozhoupat k tomu, abych ji rozsvítila. Venku ječely policejní sirény, a kdykoli kolem prorachotilo metro, odlouplo se ze stropu trochu omítky. Po ránu jsem musela pevně držet svůj hrnek s kávou, aby se nepřevrhl na stolek, který jsem polepila starými filmovými plakáty.

Zabloudila jsem pohledem od tmavě červené pohovky přes tenké stěny, které jsem během posledních let ozdobila spoustou plakátů hudebních skupin a také černobílými záběry z hororů. Výsledek vypadal skoro jako dílo umělce, ačkoli jsem se jen snažila překrýt zvlhlá místa.

Vedle pohovky stálo několik regálů. Ty jsem smontovala ze starých krabic na ovoce, které jsem předtím nastříkala na černo, a pečlivě jsem je zaplnila svojí sbírkou videokazet a DVD – do jednoho šlo o klasiku, počínaje seriálem *The Munsters* přes *Psycho* a *Noc nemrtvých* až po Hitchcockovy *Ptáky*. To celé jsem zkrášlila několika světelnými řetězy. Mým nejmilejším skvostem ale byla televize ze sedmdesátek – bedna s vinylovým obložením

imitujícím dřevo, tak staříčká, že když jsem chtěla přepnout na jiný program, musela jsem vstát a stisknout jedno z několika bílých tlačítek. Do stran trčící antény jí propůjčovaly vzhled mimozemské vesmírné lodi.

To jediné živoucí v té místnosti byl pan Hyde, můj kaktus. Dostala jsem ho od Ryana poté, co jsem zabila náš společný školní projekt – slunečnici, kterou jsme měli vypěstovat. Všechno zelené, čeho jsem se dotkla, umřelo do několika dní. Ryan mi ho tenkrát předal se slovy: *Ten kaktus je jako ty. Pichlavý, ale nezničitelný. Budete se mít rádi.*

Hm, rádi jsme se tedy měli. Pan Hyde byl jediná rostlina, která v mé blízkosti neuhynula, a dokonce i dvakrát za rok vykvetl. Měl těžké růžovočervené květy, které příjemnou vůni přehlušily vlhký zápach místnosti. Pan Hyde měl znovu rozkvést už před několika týdny, ale zdálo se, že se nějak zasekl, stejně jako zbytek mého života. Dávala jsem mu napít, vyhrožovala mu, stavěla ho na slunce, potom zase do stínu, zlobila se na něj, a přesto nerozkvetl.

Povzdychla jsem si. Tohle nebyl byt, ale vlastně jen jakási chatrč. Ty čtyři tenké stěny jsem si platila od svých šestnácti, kdy jsem se odstěhovala od tety. Od té doby jsem se při studiu na střední a potom i při výcviku držela nad vodou jen díky práci servírky a chůvy u Sherly a Joshe MacCainových. Byly doby, kdy jsem bydlela víc u nich než u tety s poněkud nalomeným charakterem a stále novými ožralými chlápky.

Odfrkla jsem si, vstala a zapnula svoji mimozemskou televizi. Elektronky zabzučely, obrazovka zablikala a za chvíli už se začala přehrávat poslední videokazeta. *Neviditelná*. Uvelebila jsem se na pohovce a usilovně se snažila zahnat myšlenky, které se mi začínaly honit hlavou, jenže... do háje – asi už mi doopravdy

hráblo! Pálily mě oči. Zavřela jsem je a vnímala, jak se mi do hlavy vkrádají vzpomínky na otce. Většinou se mi je dařilo potlačit, zasunout hluboko do mysli i jeho. Jenže Harryho otázka mě nahlodala. Táta se mi připomněl vždy, když jsem to potřebovala nejméně. Jako nějaká ozvěna, která ve mně tu nahlas, tu tiše doznívala.

I já jsem měla ve svém životě *neviditelného*: svého otce. Ačkoli ještě žil, kdesi existoval, neviděla jsem ho. Vůbec.

Snažila jsem se mu nevyčítat, že mě nechal samotnou u tety Merryl. Věděla jsem, že byl přesvědčený, že nemá jinou volbu, ale... přesto jsem si byla jistá, že se mohl rozhodnout jinak. S Harrym se znali už z vojenského výcviku, potom spolu odsloužili pět let u armády, dokud si Harry nezaložil bezpečnostní agenturu. Kdežto táta zůstal v armádě.

Zatímco jsem rozkousávala lízátko, zajela jsem prsty do drážky v pohovce, kde jsem nahmatala fotografii. Pomalu jsem ji vytáhla. Byla tolikrát složená a zase vyhlazená, že se na jejím starém papíru vytvořila jemná pavučina záhybů. Okraje měla roztřepené. V ostrém světle obrazovky jsem rozeznala tři obličej, které se na mě z fotografie šťastně usmívaly. Táta ve vojenské uniformě, máma v bikinách a s téměř do běla vyšisovanými vlasy a já s mezerou mezi zuby, kde byly původně tři řezáky, o které jsem přišla při jízdě na koloběžce.

Fotografie byla pořízená v létě, v den mých čtvrtých narozenin. V prosinci stejného roku máma umřela na rakovinu slinivky. Táta býval často pryč, ale od té doby už se domů skoro nevracel. Vlastní bolest, ztráta ženy, plačící čtyřletá dcera a všechno dohromady na něj bylo příliš, a tak mě odvezl k tetě Merryl. Tetě, která neustále ztrácela zaměstnání a tahala si domů jednoho prevíta za druhým.

Výživné, které táta posílal, jsem nikdy neviděla. Merryl nebyla špatný člověk. Byla ale příliš slabá na to, aby ochránila před světem sama sebe, natož svoji neteř. Takže ta silná jsem musela být já. Silnější než ona, silnější než můj táta.

Zmouchlala jsem fotku v dlani, až se mámin úsměv rozvlnil, a nacpala jsem ji zpátky do pohovky. Všechno bylo špatně a teď jsem si ještě k tomu musela hledat novou práci. Jako by na mně soužití s tetou Merryl přece jen zanechalo stopy.

„No tak, Silver. Seber se,“ zavrčela jsem sama na sebe. Vynadala jsem si z pusy tyčinku od lízátka a vydala se ke kuchyňské minilince, jež sestávala jen z jedné skříňky, plynového sporáku a scvrklé modré ledničky, které jsem láskyplně říkala „Šmoula“. Cestou pode mnou zaskřípala dlaždice a lehce se nadzvedla. Pod ní jsem měla schovanou kasičku s výdělkem za téměř dva roky. Teď ještě najít novou práci a do roka bych mohla splatit dluhy, které jsem nasbírala během výcviku u Harryho. Byla jsem skoro u cíle. A věděla jsem, že to dokážu, ať už se stane cokoli. Prostě jsem jen musela získat tu práci.

Zvědavě jsem nakoukla do ledničky. Jejda, byla prázdná, až na... Co to bylo? Odkdy mám v ledničce tak malou černou zeleninu? A hlavně... proč na mě civí? „Ježíši! Šváb!“ vykřikla jsem. Šváb sebou trhl a bleskurychle se hnál ke mně. Tenhle tvor byl pohromou ve veškerých jižních státech a v téhle chudé čtvrti už patřil k základnímu vybavení. Přesto jsem jeho výskyt musela nahlásit pronajímateli, aby mohl zase jednou zvednout nájemné z důvodu nákladného odhmyzení. Peníze mizely, zato švábi zůstávali. Frustrovaně jsem šmoulí ledničku nakopla. Potom jsem si vzala klíče a vklouzla do černých Conversek – spořivost byla sice chvályhodná, ale hladověť jsem přece jen nechtěla. Sledovaná

rozmrzelým panem Hydem jsem vypnula televizi a vyšla před dům.

Jakmile se za mnou zavřely domovní dveře, obklopilo mě tíživé, typicky floridské dusno, prodchnuté slanou vůní moře. Když jsem za sebou zabouchla zamřížovanou bránu, zařinčela, sousedův dobrman a tři okna nade mnou se mezi krajkovými záclonami vynořila zvědavá stará paní Pipsová. Vesele jsem jí zamávala. Shlížela na mě s takovým úděsem ve tváři, jako bych jí ukázala prostředníček, a okamžitě záclony zase zataáhla. Jasně – tohle místo nebyla žádná lahůdka, ale alespoň jsem si nemusela dělat starosti o své bezpečí. A s těmi pár chlápky, kteří si na mě skutečně troufli, jsem utřela zdejší asfalt. Budu Harrymu navždy, navždy a ještě jednou navždy vděčná, že mi zaplatil výcvik sekuriťáka.

Vyhнула jsem se plechovce od coly a vydala se ulicí. Zelené světlo luceren vrhalo na asfalt můj zubatý stín a v prosklené stěně čínského stánku, ke kterému jsem zamířila, jsem uviděla svůj odraz. Co jsem spatřila, mě na chvíli zarazilo: vážnýma modrýma až téměř šedýma očima se na mě dívala sto osmdesát centimetrů vysoká mladá žena s dlouhým, do běla vyšisovaným copem, který jí sahal skoro až k bokům. Z vyhrnutých rukávů bombera jí trčely odshora až dolů potetované ruce. Nebyla jsem si jistá, jestli se mi to, co tam vidím, líbí. Často jsem se totiž přistihla při otázce, jestli bych vypadala jinak, kdyby se jinak odehrával i můj život.

Otevřela jsem dveře, nad kterými se rozezněl zvonek. Přes páru stoupající z pánve wok se na mě usmál Chao Lin.

„Ahoj Silver! Už zase jsi nic nenašla v ledničce, co?“ pozdravil mě s výrazným jižanským přízvukem.

„Ale ano – nějakou havěť.“

Široce se usmál. Vypadal vždy tak nějak šťastně. Ráda jsem si s ním povídala, když jsem si potřebovala zvednout náladu.

„Tu tady máme taky,“ namítl, aniž by hnul brvou.

„No bezva. V tom případě si vezmu nudle s kuřecím masem bez Pak Choi.“ Usmála jsem se na něj a přisunula k němu přes mastný pult pět dolarovku.

„Okay, jednu extra porci bez švábů. Hned to bude!“

„Proč extra porci?“

„Protože vypadáš, jako kdyby ti do ranní kávy načůrala kočka,“ odpověděl vesele, zatímco přihazoval do pánve ingredience.

„Ach jo.“ Klesla jsem na barovou židli a zaposlouchala se do ječivě čínské melodie, která zněla z přípravny.

„Jsi tady nějak často, Silver. Jdi si jednou nakoupit nebo si najdi přítele, který ti uvaří.“

„Nepotřebuji žádného týpka, který by mi říkal, co mám dělat,“ zavrčela jsem.

Rozesmál se a přisunul ke mně přes pult talíř. „Tak si najdi prince, kterému budeš říkat ty, co má dělat.“

„Jasně. Protože ve Vše za dolar jich mají v nabídce stovky,“ zavtipkovala jsem, odtrhla od sebe bambusové tyčinky a vysypala si na jídlo půl kila chilli. „Ale teď vážně,“ otočila jsem se k němu a pozvedla výhružně obočí, „jestli ke mně přidusá na hřbetě koně chlápek s korunou, dám mu takovou do...“

Chao se rozesmál, když vtom mi uprostřed věty zazvonil mobil. Zvědavě jsem ho hned vylovila z kapsy. Na displeji svítilo jméno MacCain.

„Copak? Volá ti tvůj princ?“ Chao se evidentně bavil.

„Skoro ses trefil – to volá můj šéf.“ Cítila jsem, jak se ve mně rodí naděje. Je možné, že pro mě Harry našel během tak krátké

doby novou zakázku? Při stisknutí zeleného tlačítka jsem si rozčilením div nevypíchl tyčkou oko.

Chao na mě mrkl a šel se věnovat dalšímu hostu, který se objevil ve dveřích.

„Ano, co je nového? Povídej,“ vyhrkla jsem, jakmile jsem si přitiskla mobil na ucho.

„Sakra, Silver! Konečně. Už jsem si myslel, že ležíš v tom svém polorozpadlém bytu mrtvá. Tušíš vůbec, jaké jsem si o tebe dělal starosti?“ ozvalo se ze sluchátka.

Strnula jsem, odtáhla mobil od ucha a nevěřícně jsem civěla na jméno na displeji. A safra – měla jsem na drátě nesprávného MacCaina.

„Silver? Silver! Neodvažuj se mi to položit,“ řval Ryan tak hlasitě, že jsem ho slyšela i přes nataženou ruku. V jeho hlubokém, sametovém hlase rezonovalo tolik úlevy, že jsem se okamžitě usmála. Ovšem jen dokud se mi nevybavilo, jak hodně jsem na něj naštvaná.

„Jestli sis toho ještě nevšiml, tak s tebou nemluvím.“

„Neříkej? A co děláš právě teď?“

„Ach, to je Ryan,“ vmísil se do rozhovoru Chao. „Pozdravuj ho ode mě.“

„Nic tomu zrádci vyřizovat nebudu,“ zavrčela jsem. Pak už jsem jen mlčela a štourala se v talíři s nudlemi, abych přišla na jiné myšlenky.

„Hej, Silly-Villy, jsi tam ještě?“ zjišťoval Ryan, teď už o něco tišeji.

Při zmínce přezdívky, kterou mi dal, ještě když jsme byli děti, jsem musela bojovat s knedlíkem v krku. „Ne,“ odpověděla jsem stručně.

Ryan se smál a jeho smích zněl... šťastně, což mě fascinovalo i rozčilovalo zároveň. Byli jsme si podobní v tolika věcech a především nás oba štvál život. Každého z jiných důvodů, ale zlobit se na něco sám bylo jiné než zlobit se ve dvou. Mnohé jsme prožili společně, včetně neohrabané první pusy, která skončila stejně trapně, jako začala, a tudíž na věky věků vyjasnila, že naše vzájemné city jsou čistě přátelské. Byli jsme si odjakživa blízcí a milovali jeden druhého jakýmsi zvláštním, zastaralým způsobem, kterému jsme rozuměli jen my dva. No jo – někdy jsme ho nechápali ani my, ale člověk nemusel nutně chápat dobré věci, které se mu děly. Jenže jakkoli dobře jsem Ryana znala – tenhle jeho šťastný smích byl pro mě novinkou.

„Silver?“

„Ano?“

„Je mi to líto,“ zašeptal.

Odložila jsem tyčku. „Stýskalo se mi, ty hlavo dubová. Ty sis prostě jen tak zmizel!“ vyčetla jsem mu chraplavým hlasem.

Ryan si povzdechl. „Poslední měsíce byly dost turbulentní,“ přiznal.

„A to jako má být omluva za to, že jsi byl najednou pryč?“ prskala jsem vztekle.

„Ne. Ale odjelas za prací do Las Vegas. Nechtěl jsem tě rušit. Kromě toho jsi mi dala jasně najevo, že se budeš věnovat svojí kariéře a nechceš stále poslouchat moje nářky kvůli Ivy Redmondové.“

„Ano. Ale to je něco úplně jiného,“ vykřikla jsem, až se červená papírová lampa se zlatými střapci nade mnou zatřásla. „Když můj umírající nejlepší kamarád...“

„Teď ale přeháníš.“

„... provrtný deseti kulkami...“

„Byla to jen jedna.“

„... leží v kómatu...“

„Byl jsem jen v narkóze.“

„... a pak uprostřed noci a v mlze...“

„Letěli jsme ve dne.“

„... uteče do divočiny...“

„Kanada není tak divoká.“

„... tak to chci, sakra, vědět!“ křičela jsem na něj. „Zvykla jsem si na tvoje bláznivé akce, ale tohle bylo dokonce ještě horší, než když jsi mě tenkrát v patnácti chtěl mít na rockovém festivalu a ukradli jsme společně auto tvojí mámy, které pak vypustilo duši v půli cesty.“

Ryan chvíli mlčel, než trochu sklesle pronesl: „Ve skutečnosti to ale byla báječná akce.“

„Jo, to tedy byla. Ale přesto ti musím a chci vynadat. A mimochodem – ta tvoje bábovka chutnala příšerně,“ prskala jsem.

„Cože?“

„Však ty dobře víš, o čem mluvím, kamarádíčku.“

A tím jsem hovor ukončila. Prostě jen tak. Dostala jsem se totiž mezitím natolik do ráže, že moje srdce pádilo, jako bych právě uběhla maraton.

„Mám ti ty nudle ohřát?“ zeptal se Chao a zašilhal směrem k mému talíři.

„Nech to být.“ Smutně jsem do sebe naládovala zbytek, pohled upřený na mobil, který po celou dobu bzučel. Když jsem dojedla, chvíli jsem ještě čekala, jestli to Ryan nevzdá. Nevzdal – mobil nepřestával bzučet.

„Co je?“ zavrčela jsem nakonec do mikrofonu.

„Říkal jsem ti, že mi to nemáš pokládat!“

„Zníš jako podvodník z telemarketingu!“

„Silver!“

„Ryane!“ opičila jsem se.

„Všechno zase napravím.“ Dokázal při těch slovech znít zároveň trucovitě i kajícně.

„Neříkej? A jak to chceš udělat? Poslat mi další pandí smajlík?“

„Ne.“ Zhluboka se nadechl a po jeho dalších slovech mi po zádech přeběhl mráz: „Táta mi řekl, že máš právě výpadek. Přijed' za mnou do Kanady. Když se ti tu bude líbit, pomůžu ti tady najít práci.“

Prescot

NOVÉ SKOTSKO

„Prescote Leone Maxmiliáne van Klemmte Bloomsbury, vysvětlil bys mi, prosím, co má být tohle?“

Trhl jsem sebou, když mi u snídaně přistály *Scotian News* přímo doprostřed míchaných vajíček. „Moje snídaně?“ zamumlal jsem s plnou pusou, rychle jsem spolkl sousto slaniny a vzhlédl k otci.

Mračil se na mě zpoza brýlí bez obrouček. V šedém obleku jednoduchého střihu a s šedě melírovanými vlasy vypadal jako daňový poradce. Občas jsem míval dojem, že by byl dokonce raději obyčejným daňovým poradcem než princem Phillipem Bloomsburym, potenciálním příštím králem Nového Skotska.

„Prescote,“ řekl přísně. Jediným pohledem při tom dokázal, že jsem se okamžitě cítil, jako by mi zase byly čtyři, tedy jako připitomělý hošík s ulepenými prsty. Ačkoli obojí na mě už dávno nesesedlo.

„Prescote!“ zopakoval otec ještě ostřejším tónem a vystavil tak můj rozespalý mozek nebezpečí okamžité imploze.

Povzdychl jsem si: „Ano, Prescot je to nevyslovitelně trapné jméno, které jste mi dali po mém narození. Jen Bůh ví, proč jste

to udělali. Ale ne, nejspíš to neví ani on,“ přemítal jsem nahlas, zatímco jsem ze snídaně lovil noviny.

Ani jsem je nemusel číst, abych se dozvěděl, co – nebo spíš *kdo a čím* – se vychloubá na titulní stránce. Viděl jsem to už ráno na internetu.

Naštěstí si otec dodnes myslí, že Instagram má něco společného s instantním jídlem, takže se jeho hněv dostavil se zpožděním a poskytl mi tím příležitost se na něj duševně a nervově trochu připravit.

„To je katastrofa,“ prohlásil. V prosluněné jídelně jako by mu lysiny na spáncích ještě víc ustoupily. „Proč jsi, pro všechno na světě...“

Vtom ho přerušilo prásknutí rozražených dveří. Křišťálový lustr nad námi se rozcinkal, hrnky s kávou zadrnčely na podšálkách – a do místnosti vrazila moje sestra Penelope. Blondáté vlasy se jí při tom vlnily na zádech jako divoký vodopád a stejně nekonečně dlouhé vypadaly i její nohy nacpané do úzkého kostýmu od Alexandra McGueena.

„Tati!“ vyhrkla a všechno na ní – zlatě zářícími vlasy začínaje a lehce roztřeseným hlasem konče – působilo tak perfektně zinscenované, jako by si ten výstup celé ráno nacvičovala. „Viděls, co udělal Scotty?“

„Pokud ne, tady jsou fotky,“ doplnila ji Helena, její dvojče, která vtrhla s mobilem v ruce do jídelny hned za ní. Ukazováček jí přejížděl po displeji tak rychle, že se díky těm kmitočtům skoro rozplýval. Protočil jsem oči v sloup.

„A...“ Naklonila hlavu na stranu, aby viděla z jiného úhlu, zamrkala a odfrkla si. „Úúúh, Scotty!“ pokrčila nosík. „Tolik jsem z mého malého brášky ani vidět nechtěla,“ dobírala si mě,

zatímco si sedala na vedlejší židli. Pohodlně si natáhla nohy obuté do Martensek, které nosila doma, kdykoli jsme nebyli lidem na očích, a nemusela tedy dbát na vzhled budoucí princezny. Vedle ní se usadila Penelope, která naopak elegantně zkřížila nohy v lodičkách s vysokými podpatky.

„Ale no tak, dost už! Tak zlé to zase není.“ Honem jsem si lokl kávy, protože hukot v hlavě neustával.

Táta si třel kořen nosu. Klesl na židli u prostřeného místa naproti mně. Jídelní stůl byl tak velký, že kdybychom se rozmístili podél jeho jedné strany, museli bychom si posílat textovky, abychom jeden druhému rozuměli. Poprvé ode dne, kdy jsme se do paláce nastěhovali, mi bylo líto, že na druhé straně jídelny neotestovali akustiku. Svěsil jsem hlavu a zhluboka jsem se nadechl. Měl jsem dát na svoji intuici a zůstat dnes v posteli.

„Prescote, posloucháš nás vůbec?“ vrčel na mě táta přes kytici ve váze mezi námi, která se i přes gigantické rozměry na obrovském stole úplně ztrácela.

„Bohužel ano.“

„Z mého pohledu toho ani tolik k vidění nebylo,“ dobírala si mě Penelope, která nakukovala Heleně přes rameno do mobilu.

„Ano, ale na minigolfovém hřišti? Ve větrném mlýnu?“ podívovala se Helena a obdařila mě širokým úsměvem. „Jak se ti podařilo nacpat se do tak malého otvoru? A kde jsi, sakra, nechal kalhoty?“ hihňala se.

Zašilhal jsem jí přes rameno a spatřil sám sebe, jak se z toho zatraceného větrného mlýna snažím dostat. Pozadu... Z fotky jasně a zřetelně vyčníval můj zadek, nacpaný do těsně přiléhajících spodků.

„Proč sis vzal spodky s nápisem Best Prince Ever?“

S hlavami nakloněnými ve stejném úhlu jsme si všichni tři obrázky podrobně prohlíželi, mračil jsem se při tom ale jen já.

„To netuším,“ přiznal jsem. „A co se tam stalo, to taky nevím.“
Kde se tam proboha vzal ten trpaslík?

Helena se hihňala a Penelope obracela oči v sloup. Otec si mezitím vyléval zlost na chlebu, který zuřivě potíral máslem.

„Myslím, že jsem ji zapomněl v tom mlýnu,“ mumlal jsem.

„Koho? Svoje kalhoty?“

„Evangelínu,“ zamručel jsem. Nato se Penelope zakuckala a otec skalpoval klobásu.

„Cože? Tvoje sestřenice tam byla taky? Co jste tam vůbec dělali?“ zeptal se přísně. Hlas měl plný obav.

Neklidně jsem poposedával na židli a snažil se rozpomenout.
„No jo. Ona se strašně opila na tom galavečeru...“

„Nejen ona,“ prohodila Penelope.

„Máš pravdu, Helena taky,“ poznamenal jsem a vzápětí schytl štouchnutí do žeber, které jsem přezíravě ignoroval. Snažil jsem se poskládat si v hlavě včerejší večer krok za krokem. „Myslím, že ji pak napadlo, ať ji naučím minigolf, jak ho hraje *prostý lid*.“ Poslední slova jsem vyslovil jako v uvozovkách, takže tentokrát protočili panenky všichni u stolu.

„Proč jsi tam s ní vůbec šel? To máš přenechat bodyguardům,“ namítl otec přísně. Neušlo mi ale, že se mu do očí vkradl mnohem mírnější výraz.

„Co jsem měl asi dělat? Bodyguardi byli bůhví kde a ona se jako nějaká bláznivka schovala ve větrném mlýnu. Někdo ji přece odtamtud dostat musel, ne?“

Podle výrazu v Helenině tváři se jí to evidentně nelíbilo. „A kde zůstaly tvoje kalhoty?“

Pokrčil jsem rameny, zatímco se mi v mozku mučivě pomalu skládaly jednotlivé dílky puzzle zpátky na své místo.

„Ty jsem jí oblékl. A taky svoje sako, protože si pozvracela šaty,“ vzpomněl jsem si konečně, proč mi dnes ráno po probuzení tak odporně páchly vlasy. Úlevně jsem se zakřenil, možná i s trochou arogance, která mi tu a tam pomáhala udržet si od těla vlezlé lidi, někdy celý svět a občas i sebe samého.

„Vidíte? Všechno, s čím nakonec bulvární tisk přijde, je značně přehnané. Nejsem přece žádný...“

„... zvrhlík?“ navrhla Helena.

„... idiot?“ kontrovala Penelope.

„... rozmazlený snob?“ doplnila Helena.

Zamračil jsem se na obě: „Pokud je to tak, nechám tam Evangelínu příště trčet,“ zabručel jsem. Potom jsem riskl pohled na titulní stránku... a honem jsem pořádným douškem kávy spláchl stud.

„A přesně to jsi měl taky udělat, Prescott,“ řekl otec s vážným výrazem ve tváři. „I když jsi jen chtěl pomoci Evangelíně, nakonec jsi na titulce skončil ty, a ne ona. Takové zprávy si nemůžeme dovolit. Evangelína na sebe může dávat—“

„Je mi milejší, když lidi uvidí takové fotky se mnou než s mojí čtrnáctiletou sestřenicí, jak sedí namol opilá uprostřed minigolfu a bulí. Já ten výsměch unesu. Ona ne,“ skočil jsem mu do řeči.

Do jídelny vklouzla Carla, naše osobní služka. Ťapala po mramorové podlaze, jako kdyby měla vílí nožky. Dolila nám kávu a postavila na stůl košík s čerstvými houskami. Jednu jsem si vzal a namazal jsem si na ni obrovské množství Nutelly.

„Víš, co je tvůj problém?“ zeptala se Helena a ukázala na mě příborovým nožem.

„Že má perverzní vztah k Nutelle?“ navrhla Penelope s výrazem odporu ve tváři.

„Že jsem hezký? Mám šarm? Umím srolovat jazyk?“ navrhl jsem já.

„Špatně! Změnil ses, Scotty. Od té doby, co jsi skončil univerzitu, se z tebe stává přelaskavý slaboch. Jestli takhle budeš pokračovat dál, jednoho dne ti nějaká dívka zlomí srdce. A na tvé nářky fakt nejsem zvědavá.“

Chvilku jsem ji pozoroval a potom jsem zahlédl sám sebe v ostří nože, kterým mi mávala před očima. Cítil jsem, jak mě polévá příjemné teplo. Laskavý. Slaboch. Pamatoval jsem dobu, kdy pro mě měli lidé okolo zcela jiná slova. Člověk, který se na mě z odrazu díval dnes, byl možná citlivý a končil s takovými trapasy v titulcích deníků, ale alespoň se na sebe mohl podívat do zrcadla, aniž by se mu zvedl žaludek.

„Díky,“ poděkoval jsem tedy a na sestru se usmál.

Penelope a Helena mě počastovaly naprosto stejným soucitným pohledem. „Pravda je, že se často necháš zatáhnout do průšvihů.“

„Evangelína je naše sestřenice, to je něco jiného,“ odvětil jsem příkrým tónem.

„Je to příšerně rozmazlený fracek, který tě jen nestoudně využívá. Přestaň ji dokola tahat z nesnází, Scotty.“

„Tobě pomáhám pořád,“ připomněl jsem jí.

Helena se usmála a potom jsem dostal pusu na tvář. „Já vím, jenže já jsem tvoje sestra. Mně pomáhat smíš.“

„Můžeme se, prosím, vrátit k věci?“ přerušil nás táta. S rostoucími obavami jsem sledoval, jak jídlo na talíři spíš trýzní, místo aby ho jedl. Bolestivě se mi stáhl žaludek, a tak jsem svoji housku odložil zase zpátky.

„Je mi to líto, tati,“ řekl jsem tiše. „Nechtěl jsem...“

„Však já vím, chlapče,“ skočil mi do řeči a unaveně se usmál.

Co umřel děda, vrásky kolem očí se mu prohloubily. Ačkoli z mého pohledu byl náš děda, Lewis Leopold Leon Bloomsbury, místokrál Nového Skotska, známý také jako Leopold II., nenáviditelný starý podivín, kterému se dařilo terorizovat nás ještě i z hrobu.

Náš pradávny předek, jistý sir William Alexander Bloomsbury, dostal před třemi sty lety za úspěšné potlačení povstání jakobínů darem od tehdejšího anglického krále celou oblast mezi Novou Anglií a Newfoundlandem. Tehdejší východokanadská provincie Nové Skotsko, do té doby pod vládou anglické koruny, se od toho okamžiku stalo nezávislým královstvím. Kdyby byli Britové tenkrát věděli, jakým obrovským bohatstvím zlata disponovala země, kterou postoupili, byli by si jistě třikrát rozmysleli.

Však toho poté litovali, alespoň po určitou dobu. Především pak v sedmdesátých letech, kdy se tato prosperující země po objevu nových nalezišť zlata vyšplhala mezi nejbohatší země světa. Britové se kousali zlostí, zatímco král Nového Skotska, jeho ministři a celá země se koupali v přepychu, dokud... dokud se naleziště nevyčerpala mnohem dřív, než čekali. Možná se daly vysledovat určité náznaky, že k tomu dojde, ale můj děda je prostě ignoroval. Kdo ví, každopádně se ale hospodářství Nového Skotska ze dne na den propadlo až na dno. Možná proto se stal z dědy takový osamělý škarohlíd. Vždyť pod jeho rukama se království víceméně zhroutilo.

Od té doby byla koruna vystavena tvrdé kritice. Díry, které tato ztráta způsobila v našich kapsách, se hojily jen pomalu. Ještě k tomu byli obyvatelé Nového Skotska všechno možné, jen ne flexibilní. Celá země jako by sestávala z paličatých,

tradicionalistických samotářů. A můj děda byl až do posledního dechu dokonalým králem těchto zabeďněnců.

„Musíme to probrat, než...“ spustil otec, když vtom se dveře znovu otevřely a přes celou místnost na nás vybafl hluboký hlas: „Očekávám vysvětlení!“

Okamžitě se mi zježily chloupky na zátylku, Penelope vypnula záda ještě víc než obvykle a Helena stísněně odložila mobil. Vrásky mého otce byly najednou ještě o trochu hlubší.

„Co tě přivádí do západního křídla, bratře?“ zeptal se ho tónem, který si obvykle schovával jen pro problematické politiky.

Strýc Oscar zafuněl, dlouhými kroky vešel do jídelny a cestou se rychle prohlédl v odrazu vysokého gotického okna, než chladnými světle modrými očima spočinul na nás. Ten muž měl v sobě něco mimořádně iritujícího. Vypadal nanejvýš na třicet pět let, ačkoli už se blížil k padesátce. I když jsme byli jen vzdáleně pokrevní příbuzní přes moji matku, protože můj otec byl adoptovaný, už od dětství mi příbuzní tvrdili, že vypadám, jako bych mu z oka vypadl. Čistě opticky jsem to vnímal jako kompliment. Oba jsme měli stejně tmavě plavé vlasy, podobně široká ramena i štíhlá, svalnatá těla. Jenže zatímco já jsem měl momentálně na sobě tričko a tepláky ještě od večera, strýc byl už v osm ráno napasovaný do perfektního, na míru střiženého obleku se zlatými knoflíky, který mu v ramenou ještě přidával. Jak se k nám blížil, zazářila ve slunečním světle zlatá jehla, kterou si vyzdobil kravatu. Pohyboval se jako šelma chystající se v příštím okamžiku roztrhat vyhlídnutou kořist. A přesně stejný pohled upřel na nás.

„Ušetři si ty zdvořilostní fráze,“ řekl a já jsem se v duchu ptal, jestli můj hlas bude znít také tak temně a nemilosrdně, až zestárnu.

Cítil jsem napětí v ramenou, navenek jsem ale dál předstíral nezáměr, zatímco otec svého mladšího nevlastního bratra chladně pozoroval přes obroučky brýlí.

„Pokud ti jde o ty Prescottovy fotografie, už jsme o tom...“

Strýc Oscar ale vzápětí práskl oběma rukama o stůl tak silně, že se převrhla Helenina sklenka s pomerančovou šťávou. Tekutina se pomalu rozlévala po ubrusu jako krvavá skvrna. Nikdo se ani nepohnul a jako vždy, když vešel do místnosti Oscar, se personál někam stáhl. Jako když duchové unikají před sluncem. Nebo před exorcistou.

„Tady nejde o ty fotky. Jestli se chce Prescott zesměšňovat před celým světem, ať si klidně poslouží,“ supěl. „Jsem tady, protože jsem obdržel zprávu, že vyhodil svého bodyguarda.“

„Cože? Už zase? Kdy?“ ptal se viditelně překvapený otec.

Při Oscarově pohledu jako by mi po zádech sjížděly kostky ledu.

„Otázka nezní kdy, ale proč. Už jsem tomu holomkovi řekl snad stokrát, že se nemá vměšovat do personálních záležitostí. Ti bodyguardi byli speciálně vycvičení jako královská ochranka. Tito muži vědí, co dělají, a jsou už léta zaměstnanci koruny. Takže jim nemá co rozkazovat, natož je vyhadzovat.“

V duchu jsem pěníl, ale než jsem se ke strýci otočil, nasadil jsem chladný výraz a vrhl na něj opovržlivý pohled. „A kdo to rozhoduje? Snad ne ty?“

„Scote,“ oslovil mě ostře otec, ale mezitím už se ke mně strýc sklonil tak nízko, že mě zaštipala v nose vůně jeho vody po holení.

Nikdy, přísahal jsem si, zatímco jsem se snažil ovládnout vztek, nikdy nebudu takový jako tenhle muž. A je jedno, jak jsme si podobní; jestli mám být měkkota, abych se takovým nestal, budu stokrát raději měkkotou. Takovým, který bude svoji rodinu milovat, a ne ji zastrášovat.

„Já jsem koruna,“ řekl Oscar nebezpečně klidně. „Já tu rozhoduju o personálu. Ne tvůj otec a už vůbec ne ty.“

Nasadil jsem uštěpačný úsměv, ačkoli se mi strachy stáhl žaludek. Strýce Oscara se každý bál. Jeho horkokrevný temperament byl pověstný. Kdykoli procházel kolem, služebnictvo začalo šeptat nebo zmlklo. Ale já už měl mlčení až po krk. Chtěl jsem se stát vším možným, ale určitě ne zbabělcem. A tak jsem se také předklonil a vmetl mu do tváře: „V dědečkově testamentu stojí jasně a zřetelně, že jako svého následníka povolává mého otce. Dokud parlament nerozhodne, jestli testament uzná, tedy dokud není jasné, kdo se stane následníkem, potud budu svoje bodyguardy vyhazovat, jak budu chtít. Zvláště pokud neodvádějí svoji práci.“

Civěli jsme na sebe, strýcovy zornice se náhle stáhly, až byly velké jen jako špendlíková hlavička. Vteřinu poté ke mně vyletěla jeho ruka, strýc mě chytil za límec a přitáhl si mě k sobě tak prudce, až se pode mnou rozhoupala židle.

„Ty mizerný, malý...“ zasyčel mi přímo do tváře.

„A dost!“ zařval otec a v příštím okamžiku strýcova ruka moje tričko pustila, takže jsem s rachotem dopadl zpátky na židli. Třel jsem si bolavý krk, ale dál jsem se díval přímo do vzteklé strýcovy tváře.

„Ovládej se, Oscare,“ dodal otec příkře.

„Ovládat by se měl tvůj syn, pokud ví, co je pro něj dobré.“ Oscar ta slova nevyšlovil, doslova je vyštěkl jako rozzuřený pes.

„Ty a Leigh jste děti rozmazlili. Takovou neúctu by náš otec nikdy nepřipustil a nepřipustím ji ani já. Následnictví je sice kvůli tomu testamentu zpochybněné, ale zamýšleným následníkem krále Nového Skotska jsem byl odjakživa já. Ty nejsi nic jiného než levoboček jeho druhé manželky – té měšťanské coury! Otec tě sice tenkrát adoptoval, ale já nikdy nedopustím, abys vládl Novému Skotsku a pošpinil jméno naší rodiny!“ pokračoval Oscar chladně, zatímco si upravoval zlaté knoflíkové manžety.

Při těchto tvrdých slovech jsem úplně strnul, ale v obličejí mého otce nebylo znát jakékoli pohnutí.

Nebylo tajemstvím, že není biologickým synem mého dědečka, krále Leopolda II., kterého odjakživa provázely skandály. Po smrti manželky si druhou ženu vybral z řad lidu. A jako by to nestačilo, byla ještě k tomu rozvedená a přivedla s sebou do rodiny syna z prvního manželství. Mého otce. Ještě před sto lety by takový počín nejspíš vyvolal válku. A ve Velké Británii museli králové kvůli takovým věcem abdikovat. Nicméně můj děda nejenže byl svěhlavý a na názor ostatních kašlal, ale také se perfektně vyznal v zákonech a našel v nich každičkou skulinku. A tak mého otce adoptoval, takže jsme také nosili jméno Bloomsbury. Místo v následnictví koruny však tehdy otec nezískal.

Jenže přesně před rokem spustil dědeček svojí náhlou smrtí další skandál, protože ve své závěti změnil bez predešlého ohlášení zákon a jako následníka trůnu určil svého adoptivního syna. Všechny nás to šokovalo, nejvíc ze všech ale strýce Oscara. Byl bych ho i chápal, kdyby to ovšem nebyl takový hajzl. Nebylo proto divu, že je jeho dcera Evangelína nezvládnutelná a využívala každičké příležitosti k úniku z paláce. „Myslím, že bude lepší, když teď odejdeš, Oscare. Můj program je napjatý k prasknutí

a divil bych se, kdyby ten tvůj vypadal jinak,“ řekl otec. Obdivoval jsem ho za to, s jakým klidem a sebeovládáním ta slova pronesl.

Strýc Oscar zafuněl a opovržlivě ke mně shlédl: „Tvoje ochranka ti zůstává. A jestli ještě jednou uvidím tvůj zadek na titulní stránce, tak tě nechám odvézt zpátky do Velké Británie. V internátu ti měli vtlouct do hlavy víc zodpovědnosti!“ Potom mi věnoval poslední chladný pohled a konečně vypadl z jídelny. Když za sebou zabouchl dveře, jako by s sebou odnesl polovinu kyslíku. Chuť k jídlu nás všechny přešla.

„To bylo...“ spustila Helena.

„... příšerný, ale cos taky čekala,“ dokončila Penelope suše.

Helena ji odměnila vzteklým pohledem a potom mě objala tak srdečně, že mi div nepolámala páteř. To byla celá ona – lásku projevovala odjakživa nespoutaně.

„Neposlouchej je,“ šeptala mi do ucha, když mě k sobě láskyplně tiskla. „Se strýcem Oscarem by se nikdo neodvážil takhle jednat. Dokonce ani táta ne. Jen ty. Jsem na tebe hrdá.“

„Jenže právě z tohoto důvodu chci, aby ses vyhýbal problémům, Prescott,“ povzdychl si otec. „Situace je už tak dost napjatá, tak proč musíš jít neustále hlavou proti zdi? Kromě toho – co má znamenat ta věc s bodyguardem?“ S každým slovem jako by se smrštil o několik centimetrů. Jako ucházející pouťový balónek.

Helena mě pustila a pro změnu začala drtit páteř otci.

„To je dobrý, miláčku,“ popleskal ji po hlavě, aby ho honem pustila.

„Ten bodyguard...“ ukázal jsem opovržlivě bradou na noviny. „Kdo myslíš, že tu fotku pořídil? Pokud si vzpomínám, nikdo tam s námi nebyl, dokud nepřiběhl Cavin a nezačal tvrdit, že nás ztratil z očí.“

„Chceš říct, že tu fotku udělal tvůj bodyguard a pak ji předal tisku?“

„To je přece směšné,“ podotkla Penelope.

Rozzlobeně jsem na oba pohlédl: „Nedělejte, jako byste si toho už sami nevšimli.“ Nechtěně jsem na ně vyjel tvrději, než jsem původně zamýšlel. „Každý v tomhle paláci pracuje pro strýce Oscara. Není vám divné, že na tom obrázku jsem jen já a po Evangelíně ani stopy? V bulváru se neustále objevují naše fotky, které nemohl pořídit nikdo jiný než bodyguardi nebo někdo ze zaměstnanců.“

„Já zdejší bodyguardy také nesnáším. Neustále se kolem nás plíží jako nějakí duchové,“ přidala se Helena.

„Dělají prostě jen svoji práci, to je vše,“ prohodila jako vždy pragmatická Penelope.

„Kromě toho to dává smysl,“ odporoval jsem mrzutě. „Oscarovi se hodí, když nás může znemožnit před celým národem.“ Naštvalo mě, když Penelope i otec oba najednou protočili panenky.

„Dokud není úplně jasné, kdo převezme korunu, musíme prostě hrát tu hru s nimi,“ namítl otec unaveně. „A k tomu patří i bodyguardi.“

Zkřížil jsem paže na hrudi. „Potom chci bodyguarda, který nebude pracovat pro Oscara,“ prohlásil jsem rozhodně. „Svému bodyguardovi potřebuji důvěřovat.“

„Tak to hodně štěstí! V celé Kanadě nenajdeš ochranku, kterou by Oscar nepodplatil,“ namítna Penelope.

„Však mě něco napadne.“

Penelope pozvedla jedno obočí: „Znáš nějakou firmu, která by poskytla bodyguarda bez povolení koruny? A ještě k tomu nepodplatitelnou?“

„Ne,“ přiznal jsem. Nervózně jsem se škrábal na bradě – takovými záležitostmi jsem se doposud zabývat nemusel. A s mnohými dalšími, které se najednou ukazují jako důležité. Ale tak to zřejmě chodilo, když člověk najednou musel převzít zodpovědnost. „Ačkoli, možná bych věděl o někom, kdo by nám mohl pomoci.“

„Kohopak?“ zajímalo Helenu.

Chvilí jsem váhal. „Bratrance Alexe. Jednou mi vyprávěl o bodyguardovi u nich na univerzitě, který kdysi dělal osobní ochranu...“

„Tak a dost, Prescott,“ přerušil mě otec. „Prozatím nepodnikej vůbec nic. Už jste všechno připravili? Letadlo do Vancouveru odlétá za dvě hodiny. Potřebuji, abyste teď stáli za mnou – máme spousty jednání a parlament se sejde už za několik dní.“ Vyčítavě na mě pohlédl.

„Všechno, co potřebuju, jsem si sbalila už před třemi dny,“ pochlubila se Penelope.

„A já jsem dobalila dneska,“ dodala Helena, zatímco se proklikávala mobilem.

Otec se podíval na mě. „Já... tak já jdu balit,“ zamumlal jsem a rozpačitě jsem si pročísl rukou vlasy.

„Máš na to hodinu, Prescott,“ volal za mnou otec.

Zamával jsem na znamení, že jsem ho slyšel. Možná se mi podaří podplatit některou ze služebných, aby mi sbalila kufry, abych si mezitím mohl zdřímnout.

Prescot

Palác královské rodiny Nového Skotska byl majetkem Bloomsburyových odjakživa. Ta budova ze světlého pískovce mi byla tak důvěrně známá, že jsem věděl o každičkém důlku ve zdech. Většinu z nich jsem beztak vytloukl já sám, když jsem ještě jako tříletý brázdil chodby na koloběžce. Znal jsem tu každé brnění a věděl jsem, že některá dodnes skrývala jointa. Také že lustr ve druhém patře je jen laciná replika, protože originál se... no... řekněme, že se nešťastnou náhodou rozlámal, což se muselo honem zakamuflovat... Přesto jsem se tu nikdy necítil doma a stejně tak ani v našem rodinném sídle ve Vancouveru. Na to jsem žil příliš dlouho v anglickém internátu. Roky mého života, které mě až dodnes pronásledovaly jako noční můra a začínaly znovu a znovu po každém návratu z letních prázdnin ve Vancouveru nebo v Novém Skotsku.

Po dvanácti letech v internátním pekle jsem si krátce hýčkal naději na opravdový život. Takový, jaký jsem si přál. Život, ve kterém bych se měl rád, zapojil bych se do studentského života na univerzitě a bydlel na koleji. Jenže takový život mi byl dopřán jen na půl roku. Potom mi umřel dědeček a od té doby sestával můj život už jen z povinností a nátlaků, které mě pronásledovaly na každém kroku jako stíny a cítil jsem, jak se mi víc a víc stahovaly kolem krku.

Zhluboka jsem se nadechl a setřepal ze sebe ten pocit osamělosti pramenící z toho, že jsem dodnes nenašel místo, kam bych opravdu patřil. Můj pokoj ležel ve třetím patře paláce. Přesto jsem velkým obloukem obešel staříčkový, téměř antický vrzající výtah a rozběhl se nahoru po schodech. Od té doby, co jsem v něm jako šestiletý uvízl... a od té příhody v internátu... No, některým úzkým prostorám jsem se prostě vyhýbal.

Na schodišti jsem míjel portréty snad deseti generací méj rodiny, které na mě všechny civěly s naprosto stejným výrazem ve tvářích. Obzvlášť prastrýc Fridolín vypadal, jako bych ho velmi zklamal.

„Nedívej se na mě tak. Nemůžu za to, že je naše země politicky rozvrácená. A jen tak mimochodem, tys dělal určitě horší věci, než je obnažování se na veřejnosti.“

Ano, za dob Fridolína tady bylo určitě všechno jinak. Těžba zlata vzkvétala, lidé se koupali v bohatství. Peníze je jistě nedělaly šťastnými, ale alespoň jim zajišťovaly určitou stabilitu společnosti. Ta se divoce otřásla, jakmile se Nové Skotsko ocitlo takřka přes noc bez prostředků. Kvůli tomu mu „velkoryse“ přispěchala na pomoc Kanada, patřící už staletí pod britskou monarchii, samozřejmě za cenu určitého vlivu na politickou situaci Nového Skotska. A teď, po smrti našeho dědečka, jsme její tlak pocítovali ještě víc.

Vinou nesrovnalostí v závěti teď naše země neměla krále a nacházela se v rozkolu: mého otce podporovalo liberálně laděné obyvatelstvo, strýce naopak konzervativci. Jako vždy, když uvnitř království panovala nejednota, hlásila se Kanada o svoje právo na spolurozhodování a budoucnost naší země nyní závisela na rozhodnutí nezávislého parlamentu, který měl posoudit, jestli je závět

právoplatná. Alespoň teoreticky to tak bylo. V praxi šlo podle mého názoru pouze o to, jakou částkou je strýc Oscar podplatí.

„Tak co, Fridolíne, máš pro mě nějakou radu?“ zeptal jsem se ho, ale on na mě jen arogantně zíral. Povzdychl jsem si a pokračoval jsem v cestě. Na konci temné chodby pokryté károvaným kobercem v zelené a fialové barvě, které byly národními barvami Nového Skotska, už jsem viděl mohutné dvoukřídlé dveře. Cestou k nim jsem rychle vytočil bratrancovo číslo. Mobil se rozezvonil, právě když jsem míjel brnění, které drželo v rukou erb Nového Skotska: dvě ruce zkřížené nad bodlákem.

Na lince to kliklo a vzápětí se ozvalo: „Ahoj, tady je Alex. Neotravuj mě, pokud to není důležité, ale i pak by to mělo být opravdu urgentně důležité. A pokud to jsi ty, mami: Mám toho moc, takže nepřijedu.“

Otráveně jsem do schránky zavrčel: „Do háje, Alexi, kde jsi? Pokouším se ti dovolat už několik dní. Ne, vlastně už několik týdnů. Chápu, že ti dává studium zabrat, ale bylo by milé slyšet od tebe, že neležíš se zlomeným vazem někde v příkopu. Poslouchej, potřebuju tvoji pomoc. Vyprávěls mi přece o tom bodyguardovi, který s tebou studuje. Myslíš, že by mi třebaš mohl pomoci najít pro mě osobní ochranu? Nebo... sakra, těžko se to vysvětluje. Tak už to laskavě zvedni, nebo mi alespoň zavolej zpátky, jinak zavolám tvouj mámě. Jo, já zapomněl, tady tvůj bratranec Prescott.“

Rozmáchl jsem otevřel křídla dveří do svého pokoje a v duchu jsem bojoval s pocitem, že jsem paranoidní. Jenže bodyguardům strýce Oscara jsem prostě nedůvěřoval. Možná to bylo prostě jen mým chorobným odporem vůči všemu, co s ním nějak souviselo. Ale spíš bych snědl koště, než bych uvěřil, že jeho bodyguardi byli instruováni, aby nás chránili. A když mi strýc Oscar nepovolil

zaměstnat bodyguarda podle mého výběru, pak jsem si prostě musel najít takového, který by pro mě pracoval v utajení a dával pozor na toho oficiálního, takže tedy jakéhosi skrytého bodyguarda.

Páni, kam jen se ten můj život zvrtnul?

„Výsosti,“ pípнул tichý hlásek.

„Sakra, Carlo! Nelekej mě tak!“

Služebná i já jsme oba zároveň uskočili a Carla při tom ucukla leknutím tak prudce, až se jí komínek čerstvě vypraných ručníků vysypal z rukou na tmavě modrou podlahu mého pokoje.

„Co tady děláš?“ vyhrkl jsem a zároveň jsem si přitiskl pěst na hrud', abych zastavil blížící se infarkt. Penelope měla pravdu – neměl bych jíst tolik Nutelly.

Carla zrudla a zakoktala: „Výsosti, je mi to líto. Jen jsem zaslechla, že... Myslela jsem, že byste možná potřeboval pomoc při balení. Budete ve Vancouveru docela dlouho, a tak jsem si říkala, že bych vám mohla být k ruce.“

Zaskočilo mě, kolik toho o mně personál věděl. „To je od tebe milé. Ale pokud bys mi opravdu chtěla udělat laskavost, tak přestaň s tím svým věčným *Výsosti*. Zaprvé už se známe dost dlouho a zadruhé se pak cítím strašně starý.“

„Ale podle protokolu jste Vý...“

„... jsem Prescott!“ připomněl jsem jí přísně.

Zrudla. „Pane Prescott,“ vyhrkla, jako by jí to oslovení způsobovalo bolesti.

Tiše jsem se zasmál. „S tím už můžu žít. A když si ještě odpustíš toho *pána*...“, řekl jsem, zatímco jsem jí pomáhal skládat ručníky.